

gaarden langsmed Byens Udkant, hvor der i Almindelighed ingen Mennesker gik.

Per gjorde Indsigelse.

„Den Vej er jo meget længere — og jeg er træt.“

„Naa ja, — som du vil,“ svarede Eberhard med den Stramning af Munden, hvormed han plejede at tilkendegive, at han fandt det under sin Værdighed at forhandle.

Tavse gik de to Brødre ved Siden af hinanden ind gennem Hovedgaden.

Gensynet af Barndomsbyen gjorde foreløbig ikke noget stærkt Indtryk paa Per. Med sine smalle og krogede Gader, sine eet-, højst to-stokværks Huse og med sin Uendelighed af Rendestensbrætter forekom den ham næsten komisk legetøjsagtig i Sammenligning med den Verdensstad, hvorfra han kom. Det var gaaet ham med Byen som med Familjehjemmet: den var i Aarenes Løb gleden ud af hans Liv, var sunken ned under hans Horisont. Og han kom pludselig til at smile ved at mindes, hvorledes det engang havde været hans Ærgerrigheds Drøm at blive den fejrede Matador i denne Ravnekrog, der havde været Vidne til hans Fornedrelse.

Ikke desmindre genkendte han nu næsten hvert Menneske, de mødte. Ethvert af de smaa Huse med Gadespejlene foran Dagligstuevinduet, hvert Navn over Butiksdørene, hvert gammelt Lavsskilt over Portene kaldte et eller andet Stykke Fortid tilbage i hans Erindring. Særlig galdt dette Latinskolen, der vendte en bred Gavl og Legepladsens høje Murindhegning ud mod Gaden. Da de kom der forbi, var der just Frikvarter; og Drengelarmen, som væltede ud over Muren nøjagtig som i hans egne Skoledage, førte ham en Vrimmel af halvglemte Barndomsminder lyslevende for Øje. Og rundt omkring Byen laa de høje Bakker, han som Dreng havde elsket, og Fjorden og de milebrede Enge, Sommerdagens Tumbleplads, hvor den første spæde Tankespire til hans Kanalprojekt var undfanget, og hvor han ogsaa havde vundet sin første, anelsesfulde Forstaaelse af Vindkraftens Betydning, naar han satte sin Kæmpedrage „Heljo“ op og lod den trække en lille, stenbelæsset Legevogn henad Grønsværen.

Eberhard gjorde ham et Spørgsmaal om Rejsen; men Per var bleven tankefuld og hørte ham ikke. Han følte denne sin vedvarende, ja uafhjælpelige Afhængighed af den lille snuskede Bondeby som en Ydmygelse. Særlig oprørte det ham, at For-